

Postanowienie z dnia 13 maja 2005 r.

II UZ 25/05

Kasacja podlega odrzuceniu (art. 393⁵ w związku z art. 393³ § 2 k.p.c.), jeżeli mimo wezwania sądu do „podania wartości zaskarżenia wraz ze sposobem jej wyliczenia” pełnomocnik wnioskodawcy podaje jedynie „szacunkową” kwotę, bez wskazania „sposobu wyliczenia” wartości przedmiotu zaskarżenia.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 maja 2005 r. sprawy z wniosku Zygmunta P. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S. o wysokość świadczenia, na skutek zażaleń wnioskodawcy na postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 lutego 2005 r. [...] oraz z dnia 10 sierpnia 2004 r. [...]

1. u c h y l i ł postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 lutego 2005 r. [...];

2. o d d a l i ł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2004 r. [...].

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 15 czerwca 2004 r. [...] oddalił apelację wnioskodawcy - Zygmunta P. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 12 listopada 2002 r. [...] oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego - Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 25 lutego 1998 r., mocą której dokonano waloryzacji przysługującej wnioskodawcy emerytury wojskowej.

Następnie, pełnomocnik skarżącego pismem z dnia 5 sierpnia 2004 r. wniosła kasację od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 czerwca 2004 r. W wyniku wezwania pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia wniesionej

kasacji poprzez określenie wartości przedmiotu zaskarżenia, w uzupełniającym kasację piśmie procesowym z dnia 20 stycznia 2005 r., które do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wpłynęło w dniu 24 stycznia 2005 r., pełnomocnik skarżącego odmówiła określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, oświadczając równocześnie, iż „ostateczne stanowisko powoda jest takie, że w sprawie niniejszej nie ma żadnej wartości przedmiotu sporu z braku podstaw prawnych do jej wykazania, wyliczenia czy naliczenia dopóty dopóki następcą prawnym pozwanym Wojskowe Biuro Emerytalne w S. poprzedniego Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K. nie wyda i nie doręczy do rąk powoda konstytutywnego odrębnego, prawotwórczego administracyjnego aktu prawnego - administracyjnej decyzji emerytalnej ustalającej prawo powoda do emerytury wojskowej (...)”. Z kolei, w dniu 1 lutego 2005 r. wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu pismo wnioskodawcy z dnia 29 stycznia 2005 r., w którym w nawiązaniu do treści kasacji wniesionej przez jego pełnomocnika w powyższej sprawie oświadcza on, iż „dla jasności sytuacji prawnej cofam w całości i odwołuję w całości fikcyjną, hipotetyczną wskazaną bez podstawy prawnej wartość przedmiotu sporu z treści pisma z dnia 23 grudnia 2004 r., kasację podtrzymuję w całości.”

Mając na uwadze treść powyższego pisma wnioskodawcy z dnia 29 stycznia 2005 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 17 lutego 2005 r. [...] umorzył postępowanie kasacyjne, przyjąwszy że wnioskodawca cofnął kasację.

Pełnomocnik skarżącego pismem z dnia 28 lutego 2005 r., które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w dniu 3 marca 2005 r., wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 lutego 2005 r., umarzające postępowanie kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 czerwca 2004 r., podnosząc w uzasadnieniu tego zażalenia, że - wbrew treści zaskarżonego postanowienia - powód nie cofnął kasacji w powyższej sprawie, natomiast „cofnął tylko i wyłącznie wskazane bez podstawy prawnej wartości przedmiotu sporu i pismem tym wniesionym do Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w Warszawie nie cofnął ani zażalenia w sprawie [...], ani nie cofnął kasacji w sprawie [...], a ustalenie jak i interpretacja Sądu Apelacyjnego III Wydział Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu treści pisma powoda z dnia 29 stycznia 2005 r. jest błędne, niewłaściwe, bezprawne i bezpodstawne oraz samowolne.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 17 lutego 2005 r. [...] umorzył postępowanie wszczęte na skutek wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 czerwca 2004 r. [...] z tej przyczyny, że „pismem z dnia 29.01.2005 r. wnioskodawca Zygmunt P. cofnął wniesioną kasację w sprawie.” Tymczasem wnioskodawca w swym piśmie z dnia 29 stycznia 2005 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 1 lutego 2005 r., wyraźnie oświadczył, że „dla jasności sytuacji prawnej cofam w całości i odwołuję w całości fikcyjną, hipotetyczną, wskazaną bez podstawy prawnej wartość przedmiotu sporu z treści pisma z dnia 23 grudnia 2004 r. Kasację podtrzymuję w całości.” W tej sytuacji, w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw dla umorzenia postępowania kasacyjnego w rozpoznawanej sprawie z powodu cofnięcia przez wnioskodawcę wniesionej kasacji, a w konsekwencji zażalenie pełnomocnika wnioskodawcy na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu postanowieniem z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie umorzenia postępowania kasacyjnego w tej sprawie okazało się zasadne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji.

2. W rozpoznawanej sprawie jest poza sporem, że Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 15 czerwca 2004 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 12 listopada 2002 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego - Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 25 lutego 1998 r., mocą której organ rentowy dokonał „waloryzacji emerytury wojskowej” przysługującej wnioskodawcy. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu postanowienia z dnia 10 sierpnia 2004 r. o odrzuceniu kasacji pełnomocnika wnioskodawcy od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 czerwca 2004 r. stwierdził, że - wbrew wywodom kasacji - rozpoznawana sprawa nie jest sprawą ani o „przyznanie emerytury”, ani też o „objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego”, lecz sprawą o „waloryzację świadczenia emerytalnego”, przy czym wnioskodawca nie wykazał, aby wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła co najmniej dziesięć tysięcy złotych, a w tej sytuacji kasacja w tej sprawie jest niedopuszczalna (art. 392¹ § 1 k.p.c.).

W wyniku rozpoznania zażalenia wnioskodawcy na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2004 r. o odrzuceniu kasacji, Sąd

Najwyższy postanowieniem z dnia 25 listopada 2004 r. (II UZ 52/04) zwrócił akta sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu „celem wezwania pełnomocnika wnioskodawcy o podanie wartości przedmiotu zaskarżenia wraz ze sposobem wyliczenia”, w następstwie czego w piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2004 r., które do Sądu Apelacyjnego wpłynęło w dniu 27 grudnia 2004 r. [...], pełnomocnik wnioskodawcy oświadczyła, iż: „określa szacunkowo różnicę miesięczną między dochodzonym, a otrzymywanym świadczeniem na wysokość 1.000,00 zł miesięcznie. Czyli zgodnie z art. 22 k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji stanowi w przybliżeniu 12.000,00 zł. Ponadto powód wyjaśnia, że określa wartość przedmiotu sporu na kwotę 20.000,00 zł. Świadczenie miesięczne powoda (tj. wysokość emerytury lub renty) nie została nigdy ustalona”. Natomiast organ rentowy, w piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2005 r., które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w dniu 10 stycznia 2005 r. [...], nawiązując do powyższego pisma procesowego pełnomocnika wnioskodawcy, oświadczył, że „organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 25 maja 1998 r. wskazał podstawę prawną waloryzacji oraz dokonał szczegółowego wyliczenia skutków tej operacji. Organ rentowy zarówno w zaskarżonej decyzji, jak i we wskazanym piśmie procesowym określił konkretne stawki uposażenia, oraz dokonał stosownych działań matematycznych. Dlatego ubezpieczony dysponując takimi danymi winien wyliczyć konkretnie wartość przedmiotu zaskarżenia. Organ rentowy (...) zauważyła również, że nie do przyjęcia jest twierdzenie ubezpieczonego, iż skutek dokonanej w 1998 r. waloryzacji emerytury zaniżył jej wysokość o 1.000 zł miesięcznie. Takiemu rozumowaniu przeczy chociażby zestawienie wysokości świadczenia brutto wyliczonego przez organ rentowy na 1.244,85 zł z wielkością zniżenia wskazanego przez ubezpieczonego - 1.000 zł.” Następnie: (a) wnioskodawca w piśmie procesowym z dnia z dnia 29 stycznia 2005 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 1 lutego 2005 r., oświadczył, że „dla jasności sytuacji prawnej cofam w całości i odwołuję w całości fikcyjną, hipotetyczną, wskazaną bez podstawy prawnej wartość przedmiotu sporu z treści pisma z dnia 23 grudnia 2004 r.”; (b) z kolei, pełnomocnik wnioskodawcy w zażaleniu z dnia 28 lutego 2005 r. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 lutego 2005 r. o umorzeniu postępowania kasacyjnego, które do Sądu Apelacyjnego wpłynęło w dniu 3 marca 2005 r., potwierdziła, iż wnioskodawca „cofnął tylko i wyłącznie wskazane bez podstawy prawnej wartości przedmiotu sporu”; (c) wreszcie, wnioskodawca w piśmie procesowym z dnia 2 maja 2005 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 4 maja 2005 r., oświadczył, iż „wskazuje, że Wojskowe

Biuro Emerytalne w S. (...) wypłaciło do rąk powoda świadczenie pieniężne zaliczkowo zabezpieczające w kwocie 1.244,85 zł PLN miesięcznie brutto, co pomnożone przez 12 miesięcy w stosunku rocznym dało kwotę 14.938,20 zł PLN, która to kwota spełnia ustawowy warunek formalny wniesionych przez pełnomocnika powoda kasacji i zażaleń co do zakresu wysokości przedmiotu zaskarżenia.”

Powyższe ustalenia dają podstawę do stwierdzenia, że pełnomocnik powoda nie uczyniła zadość wezwaniu Sądu Apelacyjnego do uzupełnienia kasacji poprzez „podanie wartości przedmiotu zaskarżenia wraz ze sposobem wyliczenia”, bowiem w swym piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2004 r., które do Sądu Apelacyjnego wpłynęło w dniu 27 grudnia 2004 r. [...], sama oświadczyła, że jedynie określa „szacunkowo różnicę miesięczną między dochodzonym, a otrzymywanym świadczeniem na wysokość 1.000,00 zł miesięcznie”, bez podania „sposobu wyliczenia” wartości przedmiotu zaskarżenia. W tej sytuacji, kasacja podlegała odrzuceniu na podstawie art. 393⁵ w związku z art. 393³ § 2 k.p.c. Tym samym, w rozpoznawanej sprawie postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2004 r. o odrzuceniu kasacji okazało się trafne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku art. 394¹ § 3 k.p.c. z orzekł jak w pkt 2 sentencji.

=====